

Mawlana Shaykh Muhammad Adil ar-Rabbani

GERÇEK MUTLULUĞU ARAYIN

Es-selamu aleykum ve RahmetuLlahi ve Berekatubu.

Euзу bi-Llahi mine ş-şeytani r-racim. BismilLahi r-Rahmāni r-Rahīm.

Ve s-salatu ve s-selamu ‘ala Rasulina Muhammed’in Seyyidi l-evveline vel ahirin.

Meded yā ResūlāLlāh, meded yā Sādāti ‘Ashābi ResūlilLāh, meded yā Meşāyihinā,

Destur Mevlāna Şeyh Abdullāh el-Fa’iz ed-Dağüstāni, Şeyh Muhammed Nazım el-Hakkani. Meded. Tarikatuna es-Sohbe vel hayru fil Cemiyeh.

Allah ‘Azze ve-Celle’nin verdiği en büyük hediye insanlara imandır, İslam’dır. Bundan daha güzel bir şey olamaz. Müslüman olan sevinmesi lazım. Her gün Allah’ın ﷻ lütfu inayeti üzerine iniyor. O güzel haller Allah’ın ﷻ sevdiği kullarına iniyor. Onun için bu Müslüman olup Allah’a ﷻ itaat eden insan, en mutlu insan, en şanslı insan odur. Şans odur yani mutluluk odur. Başka şeyde hiçbir mutluluk yok. Biten mutluluk, mutluluk sayılmaz. Ebedi olandır lazım olan. Sen dünyada bin sene bile yaşasan, göz açıp kapayana kadar gitmiş bitmiş oluyor. Onun ne faydası var, hiç. İlelebet olan, Allah’ın ﷻ vereceği insan, Müslümana, mümine vereceği ihsanlar sonsuz oluyor o vakit. Ve o vakitle değil.

Onun için, bu halde olan bugünler mā shā’a Llāh gene bugün Zilhicce’nin yedinci günü. Yarın terviye günü derler. Yani hacılar Arafat’a çıkmaya hazırlanır. Öbür gün de Arafat’tır tabi. Bu senenin en mübarek günlerindendir bunlar. Onlar İslam’a, Müslümanlara Allah ‘Azze ve-Celle’nin verdiği hediye. Tabi herkes o yerde olmayı ister. Yani ne kadar zor olsa, şey olsa gene eziyetli olsa, gene her sene insanın içinde o yerde olmasını temenni eder. Geçen sene Allah’a ﷻ şükür oradaydık. Bu sene nasip olmadı ama insan içi, oraya içi gider derler ya. O yerleri ister. Allah ﷻ da o lütfu keremiyle in shā’a Llāh o tecellileri bize de ihsan eder oradaki hacıların, o insanların verilen hediyeler, Allah ‘Azze ve-Celle tarafından verilen hediyeler, ikramlar hepimize de in shā’ a Llāh olsun bu mübarek günlerde. Yani insanlar gafildir.

Hazreti Ali demiş, gibi, “النَّاسُ نِيَامٌ، إِذَا مَاتُوا اسْتَفَاقُوا”، “İnsanlar uyuyor ve sadece öldüklerinde uyanıyorlar.” İnsanlar uykudadır. Öldükleri vakit uyanıyorlar. Uyandı, öldükten sonra uyandı, uyanmadı ne fayda. Burada şey yapacaksın, uyanacaksın. Allah ‘Azze ve-Celle’nin yolunda olacaksın. Dünyanın peşinde koşmak, yani Allah ﷻ rızası için olmadıktan sonra dünyanın peşinde şey yapabilirsin, dünyalık yapabilirsin. Allah ﷻ rızası için yaparsın. İster dünyanın en zengin adamından daha fazla zengin ol. Bir manası yok. Allah ‘Azze ve-Celle’nin yolunda olduktan sonra, Allah ﷻ rızası için bu şeyleri yaptıktan sonra ama dünya için, dünya peşinde koşan hiçbir şey bulamaz, hiçbir şey yapamaz, faydası olmaz. Böyle bazı insanlar var öyle ki adamlar paraya boğulmuş. Parasının haddi hesabı yok. Ama ne yapıyor, nasıl kendini şey yapıyor, tatmin ediyor. Yedi gün çalışıyor, yirmi saat çalışıyor. Hiç tatil matil yok. O işin başında. Şöyle para kazandım, böyle parayla

Mawlana Shaykh Muhammad Adil er-Rabbani

kazandım diye. O ne faydası hiç. Ne dünyada faydası var o ne ahirette. Allah ﷻ onlardan etmesin bizi. Allah ﷻ kendi yolunda en büyük mutluluk odur. Yani insan iman tadını, tatlılığını tadan insan başka şeyden tat almaz. Allah ﷻ o iman tadını, o güzel tadı tattırsın hepimize inşaAllah, bu mübarek günler hürmetine inşa'Allah.

Ve-min Allahi t-tevfik. El-Fatiha.

Mevlana Şeyh Muhammad Adil er-Rabbani
24 Mayıs 2026 / 07 Zilhicce 1447
Lefke, Kıbrıs